

att ansvara för. *Ikläda sig ett stort a. Det blir på ditt a. Vid a., som lag bjuder. Vid hårdt a. till görandes.*

ANSVARÄ, v. a. 1) Vara skyldig att stå till svars, redovisa för något. *Hvar och en a-r för sina gerningar.* — 2) Åtaga sig skyldighet att stå till svars, redovisa för; gå i god för något. *A. för godheten, äktheten, riktigheten af något. Han a-r därför med gods och egendom. Jag a-r med mitt lif för, att det skall lyckas. Hvem a-r mig för det?* — *Syn.* Gå i god, i borgen för, Borga för, Ikläda sig ansvar för.

ANSVARIG, a. 2. 1) Som är skyldig att ansvara för något. *Vara lagligt a. för ens handlingar. Han är endast mig a. för sitt tillgörande i denna sak. En oinskränkt konung är allena Gud a. för sina gerningar. A-a ministrar.* — *Syn.* Redovisningskyldig. — 2) Med ansvarsskyldighet förenad. *A. sysla, tjenst.* — I sednare meningen brukas ordet endast i förening med dessa och några andra liktydiga substantiver.

ANSVARIGHET, f. 3. Skyldighet att stå till ansvar, redovisa för något. *Det hvilat mycken a. på denna sysla.* — Ordet är nästan liktydigt med Ansvar, men brukas nästan endast om embeten, tjenster, befattningar, uppdrag, o. s. v. — *Syn.* Redovisningskyldighet, Ansvar.

ANSVARIGHETSLAG, m. 2. Lag, som bestämmer regeringsledamöters och högste embetsmäns ansvarsskyldighet.

ANSVARFULL, a. 2. Förenad med mycken ansvarighet. Säges ej om personer, utan blott om tjenst, åliggande, företag, uppdrag, arbete o. d. — *Syn.* Se *Svår.*

ANSVARSLÖS, a. 2. 1) Utan skyldighet att stå till svars eller redovisa. *Om olycka händer, så är man a., då man gjort allt, för att förekomma den.* — *Syn.* Ansvarfri, Utan ansvar. — 2) Ej förenad med ansvarsskyldighet. *En a. tjenst.*

ANSVARSSKYLDIG, a. 2. Pligtig att stå till ansvar, redogöra.

ANSVARSSKYLDIGHET, f. 3. Pligtighet att stå till ansvar, redogöra.

ANSVEDA, v. a. 3. (garf.) Öfverstryka (fårskinn) med kalk på köttisidan.

ANSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Med all makt söka att betvinga, (fig.) att nödga till eftergift, bifall, uppfyllande af ens önskningar. *Hårt a. en fiende, en stad, en fästning. A. någon, för att få honom att betala. A. någon med böner om hjälp.* — *Syn.* Se *Anfalla.* — 2) (fig.) Anfalla, jagta, bry, plåga. *Hårt a. någon med frågor, med stickord, speglosor, o. s. v. Sjukdomen har nu åter igen a-att honom.* — 3) (artil.) Införa laddningen i en kanon. — *Syn.* Se *Ladda.* — 4) (sjötl.) Med tillhjälp af taljor styfthala (tåg, vant, stag, barduher). — I bem. 4 o. 2 kan äfven brukas *Sätta* *än.*

ANSÄTTANDE, n. 4. Handlingen, då man ansätter.

ANSÄTTARE, m. 3. (artil.) Laddskyffel.

ANSÄTTNING, f. 2. 1) Se *Ansättande.* — 2) (artil.) Laddning, som införas i en kanon.

ANSÖKA, v. n. 2. (föga brukl.) Anhålla om, begära. Brukas endast i embetsstil. *Invånarne i Falsterbo hafva a-ökt hos regeringen om beviljandet af ett räntefritt lån för en tillämnad hamnbyggnad.*

ANSÖKAN, f. sing. indef. och

ANSÖKNING, f. 2. 1) Innehållet af en an-

sökningsskrift, ell. hvad man ansöker om. *Hans a. kan ej beviljas.* — *Syn.* Se *Begäran.* — 2) Sjelfva skriften, som innehåller framställningen om det man söker. *A. om äktenskapsskilnad. Ingifva, emottaga en a.* — Ordet brukas blott i embetsstil.

ANSÖKANDE, n. 4. Se *Ansökning*, 1, hvilket är brukligare.

ANSÖKANDE, a. p. 1. o. s. Se *Sökande.*

ANTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) 1) Förklara sig vilja emottaga något, som gifves eller erbjudes. *A. en gåfva, ett tillbud, ett testamente.* — 2) Förklara sig vilja begagna någon i en befattning, för ett uppdrag eller i sin tjenst. Brukas endast om underordnade tjenstbefattningar, då fullmakt eller förordnande kommer i fråga. *A. någon till auskultant, till notarie, till extraordinarie i ett embetsverk. Han har blifvit antagen till vaktmästare i posten. A. någon till byggmästare, till inspektor, fogde, kammartjenare, rättare, dräng. A-as som rekryt. A. i tjenst. A. en gosse i lära.* — 3) Gifva sitt bifall till något, som föreslås, framställes, påstås: godkänna, gilla, bifalla. *A. ett vilkor, ett förslag, en plan. A. en ursäkt, en rekommendation, ett bevis, ett skäl. A. en växel. A. någon i examen.* — 4) Förändra något af sitt inre eller yttre, af sitt tillstånd, o. s. v., till något annat: a) i yttre måtto: *A. en glad min, ett annat uttryck, ett annat lefnadsätt, ett hyfsadt skick, en vana, en sed, ett bruk, ett mod, en titel; a. tjenst, gå, träda i t.;* (i utsträckt mening om saker) *a. en ny form, a. politur, en annan färg, o. s. v.;* b) i inre måtto: *A. en annan karaktär, andra tänkesätt, en annan lära, andra åsikter, grundsatser, o. s. v.;* a. *en annans mening;* (bibl.) *a. menskelig natur.* — 5) Erkänna, hålla för sant, tro, förutsätta. *A. något som en obestriddlig sanning. A. något som gifvet, afgjort. Ni har a-it en farlig princip. Ni börjar med att a. hvad som ifrågasättes. Antag, att så är! Antagom, att han lyckas!* — 6) *A. sig,* förklara sig vilja taga någon i sitt hägn eller verka för genomdrifvandet af något. *Han antog sig de olyckliga. A. sig ens sak.* — Sällan brukas *Taga* *än.* — I umgängesspråket sammandrages ordet vanligtvis i pres. o. inf., t. ex. *jag antar, vi anta, att anta,* med tonvigt på sista stavelsen, hvilket för öfrigt gäller om alla sammansättningar af primitivet *Taga*, i likhet med detta ord.

ANTAGANDE, n. 4. 1) Handlingen, då man antager. — 2) Innehållet af sjelfva denna handling, betraktadt i och för sig sjelft (för bem. 1, 3 o. 5 af verbet *Antaga*): a) Samtycke, bifall. *Hans a. af tillbudet. af förslaget är så beskafadt, att det måste betraktas som en förolämpning, i anseende till de orimliga vilkor, det innehåller.* — b) Förutsättning. *Om man noga granskar, skall man finna, att hela hans originalitet består endast och allenast i en mängd a-n, det ena orimligare, än det andra.*

ANTAGEN, a. p. 2. neutr. — et. Emottagen, godkänd, erkänd, vedertagen. *En a. ordning. A. mening. A-gna fördomar, begrepp om det passande.*

ANTAGLIG, a. 2. Som kan antagas. *A-t tillbud, förslag, skäl. A. ursäkt, borgen. A. till en tjenst.*

ANTAGLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara antaglig.

ANTAGNING, f. 2. Se *Antagande.*